

Cathryn Constable

De
Wolven
prinses

CHICKEN
HOUSE

C, M, R, S

Oorspronkelijke titel: *The Wolf Princess*

Oorspronkelijke uitgave: Chicken House

Copyright © 2013 Tekst Cathryn Constable

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2013 Chicken House,
Vianen/Antwerpen

Vertaling: Carla Hazewindus

Vormgeving omslag: Nanja Toebak

Oorspronkelijke vormgeving omslag: Steve Wells

Omslagfoto: Marat Ildarovich Safin

Binnenwerk: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 4049 5

ISBN e-book 978 90 443 4088 4

NUR 283

D/2013/8899/84

www.chickenhouse.eu

www.thehouseofbooks.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Het Woud

‘Pak mijn hand vast, Sophie. We moeten gaan!’

Het was de stem van haar vader. Ze kon hem niet zien, maar op een of andere manier wist ze dat zijn haar in de war zat en dat hij zijn afgedragen overjas aanhad. De jas waarvan de zoom er als een gerafelde vleugel bij hing. Hij nam haar stevig bij de hand en samen renden ze door het bevroren zilveren woud. Ze wist waar ze naartoe gingen. Het was altijd dezelfde plek. Een plek die werd opgeroepen door zijn verhalen, dromen en herinneringen. Aan de bosrand hielden ze stil. Hun adem zweefde als wolkjes voor hen uit en de neervallende sneeuw vormde een gordijn van kant. Sneeuwvlokken zo groot als motten dwarrelden voor hun ogen.

‘Wacht, Sophie,’ zei hij. ‘Ze komt eraan. Kun je haar zien?’

Ze zag een jonge vrouw in een lange mantel. Haar gezicht ging schuil onder de capuchon. Sophie zag nog net een pluk donkerblond haar, bedekt met sneeuwvlokken die langzaam in diamanten veranderden.

‘Wie is zij?’

Ze kon niet verstaan wat haar vader antwoordde, maar hij pakte haar hand nog iets steviger vast en begon te zingen... Dat prachtige liedje waarvan ze de woorden was vergeten. Sophie wilde

haar vader vragen wie die vrouw was, maar inmiddels was het liedje veranderd in een verhaal. Hij zou niet stoppen voordat hij haar dat verhaal had verteld.

Het was winter. Het sneeuwde. Er was een meisje verdwaald in het bos. En er was – Sophies keel werd dichtgeknepen van angst – een wolf...

Ze voelde dat haar vader haar hand losliet.

‘Laat me niet alleen!’

Maar hij was al verdwenen. Haar droefenis en angst losten op in de sneeuwvlokken die alles bedekten.

‘Sophie!’

Nee! Deze stem kwam ergens anders vandaan. Ze had geen zin om antwoord te geven.

Ze drukte haar gezicht in het kussen en probeerde terug te keren naar het bos. Ze wilde in die vreemde droomtijd blijven en de koude, heldere lucht inademen die rook naar een mengeling van pepermunt en diamant. Ze wilde het bos om zich heen voelen... de sneeuw onder haar voeten horen knisperen.

‘Ben je wakker?’

Sophie zuchtte en streek met haar hand over de beddensprei alsof ze de sneeuw moest wegvegen.

‘Ja, nu echt wel, Delphine.’

Ze probeerde niet chagrijnig te klinken. Op de Bloomsbury-school voor meisjes was de dag begonnen, en daar was niets aan te doen. Het was te laat voor dromen.

Ze draaide zich op haar rug en staaarde naar het plafond. Waarom was het echte leven toch zo saai? Waarom was kostschool zo... niks? Ze keek naar de drie smalle klerenkasten, drie gammele nachtkastjes en drie bekraste bureautjes en stoelen, en wilde... iets anders. Iets moois, het hoefde niet veel te zijn. Enorme takken met kersenbloesem in een agaastenen vaas... lambrizingen van kant voor het raam... kaarslicht. In dit benauwde, armzalige Londense kamertje zou nooit iets moois of opwindends gebeuren. Geen geheime briefjes of iets wat met spionage te maken had. Geen avonturen.

Alleen maar school.

Delphine zat rechtop in bed en rekte zich uit. Haar blonde haar viel langs haar gezicht en over haar schouders. Ze leek net een prinses die na een vredige slaap van duizend jaar wakker was geworden in een crypte.

‘Wat is het voor weer?’ Delphine was helemaal niet geïnteresseerd in het weer, ze wilde het alleen maar weten om te bepalen wat ze met haar haar moest doen. Omdat Sophies bed naast het raam stond, stelde Delphine haar elke ochtend dezelfde vraag.

Sophie kwam overeind en keek even naar de foto van haar vader op de vensterbank. Zijn gezicht had een uitdrukking die ze zich nog wel van hem kon herinneren: dromerig en verbaasd, alsof hij net iets bijzonders gezien of gehoord had. Ze deed het gordijn open.

Het raam keek uit op een nauwe straat met hoge huizen en ze moest haar nek helemaal draaien om nog net een stukje lucht te kunnen zien. Zelfs als de zon uitbundig scheen, zag de straat er donker en deprimerend uit. Vandaag dropen de regendruppels omlaag langs de vuile ramen, dus hoefde ze niet eens naar de hemel te kijken om te weten dat die zoals gewoonlijk de kleur had van grijs afwaswater.

‘Echt ongelooflijk hoeveel regen er boven Londen in de lucht zit,’ zei Sophie.

‘Dat is nu al vier dagen zo,’ reageerde Delphine. ‘Denk je dat de regen er ooit genoeg van krijgt? Zou de regen niet een keer ergens anders willen neervallen dan op dat saaie Londen?’

‘In Parijs regent het toch ook wel?’ vroeg Sophie.

‘Natuurlijk! Maar in Parijs is zelfs de regen mooi.’

‘Ik zou willen dat het sneeuwde,’ fluisterde Sophie. Ze vroeg zich af of ze nog een keer van het winterwoud zou dromen. Zou ze die droom kunnen laten terugkomen?

‘Sneeuw? Ben je niet goed bij je hoofd?’ Delphine rilde. ‘Dat is de pest voor je schoenen.’

‘Nou en?’ zei Sophie. ‘Als we dan wakker werden, zou alles er

heel anders uitzien. Als een sprookje. Zou het niet geweldig zijn als het een keertje zo koud was dat het ging sneeuwen?’

‘Dat soort weer is alleen maar geschikt voor een piste,’ zei Delphine met volle overtuiging. ‘Met ski’s aan je voeten.’ Ze geeuwde en rekte zich weer uit, bevallig als een kat. ‘Zullen we Marianne wakker maken?’ Ze zwaaide haar lange benen over de rand van het bed en wiebelde met haar tenen waarvan de nagels metallic groen waren gelakt. ‘Als we dat niet doen, komt ze weer te laat voor het ontbijt.’

‘Wat hebben jullie toch met ontbijt?’ Er verscheen een meisjeshoofd met vlassig, donker haar van onder een bruine gewatteerde deken. Ze keek wazig en haar gezicht was dik van de slaap.

‘Hé. Het kan praten!’

Het meisje knipperde als een mol met haar ogen en streek met haar hand over haar nachtkastje, op zoek naar een licht verbogen metalen bril. Ze zette die op haar neus. ‘Waarom loop je op je tenen, Delphine?’ vroeg ze.

‘Om de bloedsomloop te bevorderen,’ antwoordde Delphine. Ze bleef staan en boog zich voorover, met haar hoofd tussen haar benen om haar haar te borstelen. ‘En dit is om rimpels tegen te gaan.’

‘Dat is flauwekul,’ zei Marianne snuivend. ‘Daar is geen enkel wetenschappelijk bewijs voor.’

‘En je hebt trouwens helemaal geen rimpels,’ maakte Sophie duidelijk. ‘Je bent pas dertien.’

‘Zo doen we dat in Frankrijk.’ Delphine haalde haar schouders op, alsof dat een afdoende antwoord was. Ze ging weer rechtop staan, draaide haar haar in een knot en zette die aan de zijkant van haar hoofd vast met een haarspeld. Het leek Sophie nogal een werk om half Frans te zijn. En het kostte ook heel veel tijd.

‘O, maar we hebben vandaag wel iets om voor op te staan!’ Marianne schopte energiek haar dekbed van zich af. ‘Het is donderdag. Vandaag krijgen we de cijfers voor het aardrijkskundeproefwerk.’

Sophie kreunde. Het kostte haar altijd moeite om zich niet overdonderd te voelen door Mariannes hoge academische peil en Delphines net zo hoge peil van haar uiterlijke verzorging. Meestal had Sophie geen zin om zich tegen dat gevoel te verzetten. Bovendien was ze er inmiddels wel aan gewend om te worden overdonderd.

Ze keek op haar horloge. 'Laten we ons maar snel aankleden.'

'Ik heb nog wel een kwartier nodig,' zei Delphine. Ze trok een lichtroze kamerjas aan en liep naar de badkamer.

'Een kwartier?' Marianne trok een grimas.

'Al zou ik alles twee keer doen, dan kostte het me nog niet zoveel tijd,' zei Sophie.

'Daarom zie ik er ook uit zoals ik eruitzie... en zie jij eruit als...' Hoe Sophie er ook uitzag, Delphine kon er gewoon geen woord voor verzinnen. Ze hield plotseling haar mond en keek alsof ze net iets had ontdekt.

'Wat is er?' vroeg Sophie.

'Eigenlijk ben je best mooi,' zei Delphine. 'Prima wenkbrauwen. Perfecte huid. Maar dat valt niemand op omdat je altijd vergeet je haar te borstelen. En dan heb ik het nog niet eens over die schooltrui die je aanhebt. Die zit vol gaten.'

'Dit is de enige trui die ik heb. En hou op met me zo aan te gapen!'

Delphine haalde haar schouders op. 'Je zou er toch eens over moeten nadenken.'

'Hoezo?' zei Sophie. 'Er is toch nooit iemand die naar me kijkt.'

'Het heeft helemaal geen zin om dat soort dingen tegen haar te zeggen, Delphine,' zei Marianne terwijl ze haar kamerjas aantrok. 'Ze vindt het prima zoals ze is.'

Delphine zwaaide met haar vinger. 'Ik weet zeker dat je op een dag een goede indruk wilt maken.'

'Ik kom toch nooit een belangrijk iemand tegen,' zei Sophie. 'Dus maakt het niks uit of ik nou gaten in mijn trui heb of niet.'

‘Wacht maar af!’ zei Delphine. ‘Er zou vandaag best een belangrijk persoon kunnen verschijnen!’

‘Dat is net zo waarschijnlijk als sneeuw in de zomer,’ zei Sophie lachend.

Het bezoek

Ze waren echt veel te laat voor het ontbijt. Terwijl ze de trap afliepen kwam de geur van geroosterd brood hen tegemoet. Hun schoenzolen piepten op de linoleum vloer. Toen ze net onder aan de trap waren, hoorden ze zware voetstappen en zagen ze de in een corduroy pak gestoken gestalte van de onderdirecteur. Op het moment dat ze langs hem heen wilden glippen, draaide hij zich om.

‘Goedemorgen, meisjes,’ zei hij vrolijk, en hij keek op zijn horloge. ‘Maak maar een beetje voort.’ Zijn blik bleef op Delphine rusten. ‘Als ik jou was zou ik in het vervolg een wat minder werkelijk kapsel uitkiezen, Delphine.’

Sophie boog haar hoofd, keek naar de grond en probeerde zichzelf onzichtbaar te maken. Ze wist dat ze de meeste leraren voorbij kon lopen zonder dat ze haar opmerkten. Het was een van haar nuttigste eigenschappen.

Maar vanmorgen niet.

Meneer Tweedie schraapte zijn keel. ‘Sophie?’ zei hij, net op het moment dat ze dacht dat ze aan zijn aandacht was ontsnapt. ‘Mag ik je even spreken?’

‘Maar dan ik kom ik te laat voor het ontbijt, meneer,’ zei Sophie. ‘U zei net zelf dat we moesten opschieten.’